

GREETJE
VAN DEN BERG

Roman

Oogenblik

Greetje van den Berg

Ogenblik

Uitgeverij Zomer & Keuning

'Schrijven is voor mij net zo vanzelfsprekend als ademen.'
– Greetje van den Berg

ISBN 9789401906449
ISBN e-book 9789401906456
NUR 344

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.greetjevandenbergh.nl
www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

Proloog

Ze had zich in tijden niet zo relaxed gevoeld.

Katharina Holzer genoot van de ontspannen sfeer in het restaurant dat was gevestigd in een monumentale voormalige tramremise in Amsterdam. Het was een goed idee van haar geweest om de vrienden van haar ouders op te zoeken die hier aan een van de grachten woonden. Tim en Sophie kenden allemaal leuke plekjes die ze in haar eentje nooit zou hebben gevonden. Haar driejarige zoontje Moritz voelde zich ook op z'n gemak. Hij zat lekker mee te eten van de kleine gerechtjes die op tafel stonden.

Tim had net verteld dat hij ooit tot over zijn oren verliefd was geweest op haar moeder. Nu zweeg hij, alsof hij verlegen was.

‘Vertel verder...’ drong Katharina aan. ‘Mijn ouders laten daar nooit zoveel over los.’

‘Zal ik dan maar zeggen dat ik in diezelfde tijd minstens zo verliefd was op jouw vader?’ Sophie legde haar hand over die van Tim. ‘Het is een bijzonder verhaal.’

‘Heeft je moeder je dat echt nooit verteld?’ wilde Tim ongelovig weten.

Katharina haalde haar schouders op. ‘Mijn oma vertelt vaak dat ze mijn vader eerst niet uit kon staan omdat mijn moeder voor hem naar Tirol is vertrokken. Ze baalde omdat ze maar één dochter had die ze graag in de buurt wilde houden. Bovendien was ze bang dat mijn moeder niet zou kunnen wennen in ons kleine dorpje Auffach.’

‘Uiteindelijk heeft je oma het aan mij te danken dat je moeder haar grote liefde is gevolgd.’ Tim grijnsde breed. ‘Je weet dat je moeder en ik collega’s waren. Ik was hevig verliefd op haar, maar zij zag mij niet zitten. Ze ging een keer ’s zomers met haar beste vriendin Odette naar Oostenrijk en kwam smoorverliefd op die Tiroler terug...’

‘Mama!’ Moritz had z'n bordje leeg. Katharina liet hem kiezen uit de gerechtjes op tafel en schepte een beetje risotto met paddenstoelen voor hem op. Onderwijl probeerde ze zich

de combinatie van Tim en haar moeder voor te stellen.

‘Ik had me er al min of meer bij neergelegd dat ik nu helemaal geen kans meer bij haar maakte,’ vervolgde Tim, ‘maar toen gebeurde er iets waardoor ik weer hoop kreeg. Je moeder ging namelijk diezelfde winter terug naar Auffach, maar ze kwam zwaar gedesilluseerd terug.’

‘En dat had ze aan mij te danken,’ bekende Sophie terwijl ze Moritz nog een beetje appelsap in zijn glas schonk. ‘Ik was verliefd op je vader en kon haar niet uitstaan. Op een gegeven moment heb ik haar verteld dat je vader en ik tijdens haar afwezigheid iets hadden gehad. De twijfel was gezaaid en groeide uit tot een breuk.’

‘Tjee...’ Katharina pijnigde haar hersens, maar ze kon zich niet herinneren dat haar moeder het haar ooit zo had verteld.

‘Ik heb daar erg veel last van gehad.’ Sophie keek peinzend. ‘Bovendien bereikte ik er niet mee dat de liefde van jouw vader zich naar mij verplaatste. We zagen elkaar natuurlijk vaak omdat ik bevriend was met Lori Baumann en je vader met haar broer Hans, maar het werd niets tussen ons.’ Ze keek naar Tim die dat opvatte als een teken om haar verhaal over te nemen.

‘En zo was het tussen jouw moeder en mij ook. Dat kon niets worden omdat ze alleen maar van Rainer hield. Op een dag kon ik het niet meer aanzien. Je moeder werd echt ziek van liefdesverdriet. Ik ben toen naar Auffach gereden om je vader te vertellen hoe slecht het met haar ging, in de hoop dat hij ook nog gevoelens voor haar had en zich dat zou aantrekken. Ik vond hem naast Sophie op een bankje voor het huis en ik meende even dat ik te laat was, dus ik wilde zo weer weggaan, maar Sophie hielp me meteen uit de droom.’

‘Ik had inmiddels wel door dat je vader nog steeds van je moeder hield.’ Sophie keek naar Tim. ‘En ik voelde ineens dat ik iets goed kon maken. Tim heeft je vader van de situatie op de hoogte gesteld en hem gevraagd mee te gaan. Het was heel spannend of hij dat wel of niet zou doen, en de rest van die dag trokken wij met elkaar op.’ Nu was het haar beurt om verlegen te kijken. ‘En zo is het allemaal begonnen.’

‘Maar waarom zijn jullie in Nederland gaan wonen? Zowel oom Hans als tante Lori is gebleven. Als kind dacht ik dat ze echt familie waren. Jullie waren ook bevriend. Het was best leuk geweest als jullie ook zo dicht bij ons waren blijven wonen.’

Moritz had geen trek meer. Hij begon te dreinen. Katharina veegde zijn mond en handen af en trok hem op schoot. Het werd tijd om op te breken, hij was moe.

‘Ja... waarom zijn we vertrokken?’ De blik van Sophie gleed over Katharina die Moritz knuffelde. ‘Misschien wilden we alles gewoon achter ons laten en hier helemaal opnieuw beginnen.’

Tim glimlachte naar haar.

Er was iets veranderd.

Kristy zag het aan de manier waarop Katharina naar haar keek. Of beter gezegd: aan de manier waarop haar dochter niet naar haar keek. Sinds ze elkaar op het kleine station van Wörgl hadden begroet, had Katharina haar blik steeds ontweken. Nu was ze druk bezig met haar bagage, terwijl Moritz om haar heen drentelde, jengelend en duidelijk vermoeid van de lange reis. Kristy registreerde Katharina's ergernis.

'Kom maar bij oma.' Ze tilde haar kleinzoon op en knuffelde hem. Hij begon meteen een heel verhaal over de treinreis, en terwijl ze zich langzaam met Katharina naar de uitgang van het station begaf, drong het tot Kristy door dat ze die schichtige blik van haar dochter herkende van een jaar of vier geleden toen Katharina hun na een lang verblijf in Wenen had meegedeeld dat ze zwanger was.

Ze zou toch niet weer...?

Meteen verwierp Kristy die gedachte. De omstandigheden waren destijds zo anders dan nu. Katharina was in Wenen afgestudeerd in film-, tv- en mediaproductie. Daarna was het niet eenvoudig om werk te vinden en ze hield zich daar al een jaar lang in leven met allerlei klussen, op het gebied van zowel korte films als televisie. Ze leefde er in een totaal andere wereld, omringd met mensen uit het vak, en hoewel haar dochter nooit iets over de vader had losgelaten, wist Kristy zeker dat het een van hen moest zijn geweest.

Tijdens haar zwangerschap was ze weer thuis komen wonen, en Kristy zag het nu als een voorrecht dat ze haar kleinzoon van zo nabij kon zien opgroeien. De afgelopen drie weken hadden Katharina en Moritz bij haar ouders doorgebracht. Kristy had haar dochter en haar kleinzoon vreselijk gemist.

'Hoe was het met opa en oma?' informeerde ze. 'Gisteravond zei oma nog dat ze zo van jullie logeerpartij had genoten.'

Haar moeder belde iedere avond.

Meer dan dertig jaar geleden was Kristy haar grote liefde Rainer achterna gereisd en in Auffach in de Wildschönau neergestreden. Vanaf het begin had haar moeder 's avonds gebeld. Alleen een vakantie of onvoorziene omstandigheden konden daar verandering in brengen, maar dat was in al die jaren maar weinig gebeurd. Tegenwoordig maakten ze ook weleens gebruik van Skype, zodat ze elkaar regelmatig zagen.

‘Oma is dol op Moritz.’ Katharina glimlachte. ‘Hij werd stinkend verwend. En met opa mocht hij naar de volkstuin. Wat is die man nog vitaal! Volgend jaar wordt hij tachtig, maar hij fietst nog volop en heeft sinds kort een tablet.’

Ze ratelde.

Moritz vroeg Kristy's aandacht. Zijn hoge stem attendeerde haar op een rode trein. Met zijn beide handjes pakte hij haar wangen en hij draaide haar hoofd in de goede richting. ‘Kijk dan, omi!’

Vertederd gaf ze toe en stemde in met zijn uitroep dat het een héééél mooie trein was.

Hij wrong zich los. Ze zette hem op de grond maar verlangde wel van hem dat hij haar een hand gaf. Hij mopperde even, maar toen ze bij haar eis bleef, gaf hij toe.

‘Opa en oma gaan met hun tijd mee en dat begon al met skypen,’ pakte Kristy het gesprek met Katharina weer op. ‘De geboorte van Moritz heeft daar zeker aan bijgedragen. Ze wilden zo graag hun achterkleinzoon zien opgroeien. Ik weet nog dat ik verbaasd was toen opa met dat voorstel kwam, want dat was helemaal niets voor hem.’

‘Je skypet meestal met oma.’

‘Ja, opa komt alleen in beeld als hij echt iets te melden heeft.’

Ze stopte een balorige, grijze krul achter haar oor, die zich uit haar kapsel had losgewrongen. Ooit waren haar lokken van rood koper geweest, zoals Rainer nog weleens in een poëtische bui opmerkte. Jarenlang had ze haar haren nog in die kleur geverfd, maar een halfjaar geleden had ze besloten dat ze daar geen zin meer in had.

Buiten scheen de junizon gul over de straten van het kleine stadje. Moritz ontdekte de ijssalon en wilde een ijsje. ‘Mag ik dat alsjeblieft, omi?’ Hij trok z’n liefste gezicht. ‘Ik hoef maar één balletje...’ Met zijn hand gaf hij een bescheiden afmeting aan. ‘Zo’n balletje... Dan ben je de liefste omi van de wereld...’

Wat had ze hem de afgelopen tijd gemist met zijn grapjes, zijn leuke uitspraken en zijn gevele waarmee hij haar voor zijn karretje trachtte te spannen. Hun huis was zo stil geweest.

Gelukkig dat hij weer terug was. Ze moest van dit moment genieten en ophouden met piekeren over Katharina. Haar dochter was moe van de reis. Meer was er niet aan de hand.

Moritz mocht geen ijsje van Katharina. Kristy beloofde hem dat hij thuis een ijslolly uit de diepvries zou krijgen. Makkend gaf hij zich gewonnen.

Het was nu vier jaar geleden dat Katharina een jaar na haar afstuderen in Wenen terug naar huis was gekomen. Kristy herinnerde zich nog goed hoe ze die eerste avond aan Rainer en haar op de typische directe Katharina-manier had meege-deeld: ‘Pa, ma, ik heb iets te zeggen en daar zullen jullie wel van schrikken: ik ben zwanger!’

Daarna viel er een oorverdovende stilte.

Rainer was beurtelings rood en bleek geworden. Hij was opgestaan en ijsbeerde door de kamer.

Kristy voelde medelijden. Ze wist hoe trots hij op Katharina was, in wie hij veel van zijn eigen creativiteit herkende. Het was alsof ze op dat moment meer aan zijn gevoelens kon denken dan aan die van haarzelf.

‘En de vader?’ Zij was de eerste die zich weer enigszins hersteld had en ze probeerde praktisch te denken. ‘Er moet een vader zijn. Weet die er al van? Neemt hij zijn verantwoordelijkheid? Hoelang kennen jullie elkaar? Ik neem aan dat jullie gaan trouwen?’

‘Er is een verwekker.’

Katharina’s stem had emotioneel geklonken, maar die vier

woorden maakten voor Rainer en haar duidelijk dat ze niet hoefden te verwachten dat hun dochter met man en kind een fatsoenlijk leven zou gaan leiden.

Die vier koel uitgesproken woorden brachten bij Rainer een kentering teweeg. Een moment was Kristy bang geweest dat hij Katharina te lijf zou gaan, maar hij wist zich te beheersen.

Zijn woorden pijnigden. Hij noemde Katharina egoïstisch, ondankebaar, een slet, hooghartig, onwaardig, hersenloos en nog veel meer.

Vreemd genoeg bleef Kristy voortdurend dat gevoel van diep medelijden met hem houden. Sinds Katharina voor haar studie naar Wenen was vertrokken, gaf hij tegenover anderen hoog op van zijn enige dochter. Katharina zat in de wereld van de media. Hij droomde stille dromen over een dochter die het daar had gemaakt. Rainer was net zo dol op hun zoon Markus als op Katharina, maar Katharina was het kind in wie hij zichzelf herkende, al was hij op een heel andere wijze artistiek. Hij hoopte dat zij succesvoller zou zijn dan hij.

Katharina zat als kind al bij hem in de werkplaats, stilletjes toekijkend hoe hij zijn figuren uit hout vormgaf. Later wilde ze het zelf ook doen. Ze was er handig in, maakte minder uitgesproken afbeeldingen en figuren dan Rainer deed, maar haar gave was duidelijk aanwezig. Kristy wist dat hij destijds droomde van zijn dochter als opvolger in zijn werkzaamheden als houtbeeldhouwer en in zijn museum.

Maar zo diep zat de liefde bij Katharina niet. Op haar achttiende gaf ze luid en duidelijk aan dat hij daar niet op hoefde te rekenen. Haar hart lag in de media. Ze wilde films en documentaires maken over zaken die er echt toe deden.

Even helder was het commentaar van Katharina na zijn pijnlijke donderpreek. Met geheven hoofd betoogde ze dat ze best begreep dat ze hem had teleurgesteld, maar het ging om háár leven en háár kind, en ze was niet van plan om te verraden wie de vader was. ‘Hij weet het zelf niet, en dat moet zo blijven.’

‘En als je kind op een bepaalde leeftijd wil weten wie het is?’

‘Dat zie ik tegen die tijd dan wel weer.’

‘Hebben we je nou zo opgevoed?’ had hij uiteindelijk verzucht.

‘Jullie hebben mij de kracht en het vertrouwen meegegeven dat ik er niet alleen voor sta,’ was haar weerwoord. ‘Ik geloof dat ik die kracht aan God mag vragen, en dat geeft me de zekerheid dat ik het best ga redden.’

Daarmee had ze de grootste woede van Rainer weten te verjagen.

In de afgelopen vier jaar was het hun niet gelukt om Katharina van gedachten te doen veranderen.

‘Het moet Strauss zijn geweest,’ had ze op een dag gezegd, toen hun vragen naar de vader van Moritz haar begonnen te vervelen. ‘Als iemand ernaar vraagt, zeg je maar dat het Strauss was. Wenen is de stad van Strauss, dat kan niet missen.’

Verder waren ze nooit gekomen.

Kristy verwachtte niet meer dat ze zijn naam zou prijsgeven. Katharina leek veel op Rainer, maar wat koppigheid betreft, herkende zijzelf veel in hun dochter.

Na de komst van Moritz hadden ze zich erbij neergelegd. Katharina was in de zevende maand van haar zwangerschap bij hen in huis komen wonen. Er was ruimte genoeg in de grote woning, en pensioengasten waren er in de loop der jaren minder gekomen. In het dorp en het dal maakte Katharina al snel naam als het om promotiefilmpjes ging voor bedrijven en de gemeente Wildschönau. Daarmee verdiende ze een redelijk inkomen.

Kristy paste op Moritz. Ze was erbij toen hij werd geboren, hij was heel vaak bij haar te vinden. Hun band was goed en onverbreekelijk. En dat was de goede kant van het verhaal.

Moritz liep een halfuur later door hun huis alsof hij geen drie weken was weggeweest. Zijn stemmetje klonk helder en vrolijk. Opnieuw drong het tot Kristy door dat ze hem heel erg

had gemist. Dezelfde blijdschap om de terugkomst van zijn dochter en zijn kleinzoon ontdekte ze ook bij Rainer.

Katharina ging naar haar eigen woonvertrek om koffers uit te pakken en alvast wat filmpjes te bewerken die ze in Nederland had gemaakt tijdens familiebezoek. ‘Dan kunnen jullie zelf zien hoe opa en oma hebben genoten van Moritz,’ had ze opgewekt gezegd. ‘Oma hilde toen we vertrokken. Ik heb haar moeten beloven dat we onze logeerpartij nog eens over zouden doen.’

‘Voorlopig zal dat er wel niet in zitten, denk ik.’ Meteen baalde Kristy van zichzelf. Waarom zei ze dat nou zo hatelijk? Het was toch logisch dat haar moeder graag wilde dat ze nog eens terugkwamen? Zo vaak had ze haar kleindochter en haar achterkleinzoon niet om zich heen. Wat hadden haar ouders het destijds ook erg gevonden toen ze had besloten om na haar huwelijk met Rainer in Oostenrijk te gaan wonen. Maar uiteindelijk hadden ze haar geen strobreed in de weg gelegd en haar moeder had nooit geklaagd.

Toen ze ruim dertig jaar geleden ontdekten dat de liefde tussen Rainer en haar serieus was, waren ze er niet blij mee. Ze hadden gehoopt dat ze nog van gedachten zou veranderen en haar erop gewezen dat een vakantie in een klein dorp in Oostenrijk veel romantischer was dan een permanent verblijf.

Toen de roze wolk een beetje was opgetrokken, had Kristy hun gelijk moeten geven. Ze had zich volledig aangepast, sprak zelfs het dialect van de streek, maar ergens bleef ze de vreemdeling. Altijd weer kwam boven dat zij ‘die Nederlandse’ of ‘die Hollandse’ was.

Soms had het prachtige dal, omringd door majestueuze bergen, haar te klein en te benauwend geleken. Op andere momenten miste ze het dat ze niet zomaar even bij haar ouders kon aanwippen, en dat haar jongere broers een leven leidden waar zij buiten stond. Ongemerkt waren ze volwassen geworden. Samen met Rainer was ze erbij toen ze trouwden, maar toen ze vader werden duurde het maanden voordat ze in de gelegenheid was om op kraambezoek te gaan.

Rainers ouders hadden echt hun best gedaan om haar als

een schoondochter te accepteren, maar ze was nooit werkelijk ‘eigen’ met hen geworden, en inmiddels waren ze overleden. Zijn zus Maria en zwager Leo bleven afstandelijk. Dat Rainer zelf ook geen goede band met zijn enige zus had, troostte maar gedeeltelijk.

‘Ha ma! Raad eens wie ik ook nog heb opgezocht?’

Katharina kwam met een grote wasmand vol gedragen kleding de brede houten trap af sjouwen. Met haar elleboog stootte ze de deur open die toegang tot de wasruimte gaf.

‘Geen idee. Opa en oma en je ooms zou je niet als nieuws bestempelen, dus ik geef het direct op.’

‘Oom Tim en tante Sophie in Amsterdam!’ Het klonk bijna triomfantelijk.

Kristy liep achter haar aan en zag hoe Katharina vaardig de was sorteerde en die in de gulzige mond van de wasmachine duwde. ‘Hoe kwam je daar zo op?’

‘Het leek me gewoon leuk. Ik zie hen elk jaar als ze hier zijn, maar ik wilde zien waar ze woonden. Opa heeft me naar het station in Lelystad gebracht en vandaar zijn we met de trein verdergegaan. Tim is altijd zo aardig.’

‘Ze hebben jullie bezoekje vast op prijs gesteld.’

Kristy vroeg zich af of ze het een prettig idee vond dat Katharina de behoefte had gevoeld om haar vroegere vlam op te zoeken.

‘Dat is zwak uitgedrukt. Ze waren razend enthousiast. Vorige week moesten opa en oma op familiebezoek. Ik ben toen met Moritz nog een dagje Amsterdam in geweest. Wow... wat een superstad! Wenen is leuk, maar Amsterdam is wat relaxter... Ik vond het echt te gek. Met Tim en Sophie zijn we uit eten geweest in een restaurantje in een voormalige tramremise, die nu is omgebouwd tot markthal. Ik heb hun moeten beloven dat ik ook eens bij hen kom logeren. Dat lijkt me wel wat, want ze kennen heel veel leuke adresjes.’

‘Het is jaren geleden dat ik in Amsterdam ben geweest.’ Kristy probeerde het onheilspellende gevoel dat weer opspeelde het zwijgen op te leggen.

Katharina grijnsde. ‘Ik heb van Tim gehoord dat hij vroe-

ger hartstikke verliefd op je was, maar dat jij niets van hem wilde weten. Waarom heb je me dat nooit verteld? En dat Sophie een oogje op pa had, hebben jullie ook mooi geheimgehouden. Komisch, dat die twee uiteindelijk verliefd op elkaar werden. We hebben er een hele tijd over gepraat. Volgens mij zijn ze nog altijd stapelgek op elkaar. Best jammer dat ze geen kinderen hebben. Ik merkte wel dat ze dol op Moritz waren. Waarom gaan jullie daar nooit eens heen? Als jullie naar opa en oma gaan, is het toch niet zo moeilijk om er ook een dagje Amsterdam aan vast te plakken?’

‘Ach, het komt er gewoon niet van.’

‘Jullie kunnen er tegenwoordig zelfs logeren. Wist jij dat ze in zo’n te gek grachtenpand in Amsterdam wonen?’ Ze wachtte geen antwoord af, maar ratelde gewoon door. ‘Een deel daarvan is voor hun bed & breakfast. Dat hebben ze zo super ingericht. Ik weet zeker dat jij dat ook mooi zou vinden. En dan is er boven nog een hele etage over. Het lijkt me zo vet om in het centrum van Amsterdam te wonen.’

‘Geef mij de rust van ons eigen dorp maar.’ Kristy hoorde zelf dat ze een beetje zuur klonk. Ze wilde maar dat Katharina ophield over Tim en Sophie en Amsterdam.

‘Het gekke is dat aan de achterkant van het huis een tuin ligt waarin je diezelfde rust voelt. Geluiden dringen amper door, echt superrelaxed. In die tuin hadden ze een zandbak en een schommel voor gasten met kinderen. Moritz heeft hartstikke fijn gespeeld. Je denkt altijd dat er in het hart van zo’n stad geen rust voor kinderen is, maar hier was dat er wel.’

Ze goot te veel wasmiddel in het doseerbakje, maar Kristy zei er niets van. Ze keek naar haar smalle dochter, gehuld in skinny jeans en een nonchalant shirt. Katharina was bepaald mager te noemen, maar desondanks straalde ze kracht uit. Ze schoof nu het bakje dicht, stelde het programma van de wasmachine in en drukte op de knop. Even leek het apparaat te aarzelen, daarna begon het traag aan zijn eerste ronde.

‘Mocht je hen bij de voornaam noemen?’ informeerde Kristy. Op de een of andere manier vond ze de stilte lastig die ineens tussen hen viel.

‘Ik begon natuurlijk keurig met oom Tim en tante Sophie.’ Katharina lachte bij de herinnering. ‘Tim zei direct dat hij dat overdreven vond. We zijn helemaal geen familie. Toen ik een klein meisje was, vond hij dat niet gek. Tegenwoordig is het anders. We zijn gelijkwaardiger, zeg maar. Het voelde meteen goed om dat oom en tante achterwege te laten. Moritz noemde hen overigens wel keurig zo.’

Ze had zich omgedraaid en leunde met haar achterste tegen de wasmachine, haar armen over elkaar gevouwen. ‘Amsterdam is een superstad. Ik voelde me er zó thuis. Misschien komt het wel omdat jij van oorsprong...’

‘Ik woonde niet in Amsterdam, maar net zoals opa en oma in de Noordoostpolder.’

‘Dat weet ik... maar je roots liggen wel in Nederland en misschien voelde ik me er daardoor wel zo thuis. Dat kan toch?’

‘Het lijkt me raar,’ hield Kristy vol.

‘Mij niet. Ik ga nu nog een poosje met mijn filmpjes verder. Je hebt zeker geen zin om alvast een stukje te bekijken? Ze zijn mooi geworden.’

‘Straks... ik heb nu nog genoeg te doen. Pa heeft het ook druk. Ik zal op tijd gaan koken, dan kun je tijdens het eten in alle rust over je verblijf in Nederland vertellen.’

‘Ik zie wel.’

Katharina zwaaide haar lange haren naar achteren en liep in een paar passen de houten trap op.

Leek het zo of was Katharina teleurgesteld?

Misschien moest Kristy zo toch maar even belangstelling voor die filmpjes tonen. Dan aten ze gewoon wat later.

Katharina staarde naar haar beeldscherm waar op dat moment geen spoor van familie te zien was, maar een terrein aan het IJ waar vroeger de grootste scheepswerf van Amsterdam had gelegen. Haar camera zwenkte door de omgeving en het verwonderde haar hoe ze bijna onbewust de sfeer had weergegeven. Het gevoel dat ze had gekregen toen ze daar de eerste keer liep, beving haar ook nu. In gedachten zag ze hoe ze met

Moritz aan haar hand langzaam naar een restaurant was gelopen, dat was opgebouwd uit oude zeecontainers.

Op haar bureau gaf haar telefoon met een korte, opgewekte beltoon aan dat er een whatsappje was binnengekomen. Zonder te kijken wist ze van wie dat was. Ze reageerde niet, ook niet toen haar telefoon daarna nog vier keer hetzelfde geluid liet horen. Ze concentreerde zich op de beelden voor haar.

De sfeer deed haast ‘filmisch’ aan, alsof ze door een decor liep, waar elk moment met gierende banden een auto aan kon komen scheuren. Zelfs Moritz leek op dat moment onder de indruk. Terwijl zij filmde, deed hij zijn mond niet één keer open. Het klapperen van de wind in de microfoon verbrak iets van die sfeer, maar ze wist nog heel goed hoe ze zich had voorgesteld dat ze op haar knieën dekking zocht, terwijl de kogels haar om de oren floten. Later had ze zich laten vertellen dat deze plek daadwerkelijk meermaals als decor voor films had gediend.

Ze steunde haar hoofd in haar handen. Kort hierna was het moment gekomen, in het restaurant aan het water, waar een mager meisje in een zwart hemdje zich traag tussen de tafels voortbewoog om bestellingen op te nemen. Katharina kon haar blik bijna niet losmaken van de jonge vrouw.

Bij een opmerking van een gast glimlachte ze welwillend om even later heupwiegend en nonchalant verder te gaan met een welhaast onbenaderbare blik. Het meisje intrigeerde haar en langzaam was het tot haar doorgedrongen dat zij zoals dat meisje wilde zijn.

Moritz had vergenoegd van zijn chocolademelk gedronken. Alles voelde goed. Katharina was in tijden niet zo ontspannen geweest. Het magere meisje stond symbool voor deze inspirerende omgeving, en meer nog: voor een uitweg.

Wanneer ze in Amsterdam zou wonen en hier zou werken, werd alles anders. Op deze plek voelde ze zich bevrijd van de zorgen die haar normaal gesproken kwelden. Hier zou ze gelukkig kunnen worden. Dit was de place to be voor kunstzinnige aardbewoners. Wellicht was dit restaurant de spring-

plank voor een glansrijke carrière.

Ze kende Amsterdam nauwelijks, maar er was iets in haar wat haar vertelde dat ze hier haar leven wilde doorbrengen. Later had ze gedacht dat het een momentopname was, maar haar gevoel was gebleven toen ze terugging naar haar opa en oma in Emmeloord, en ook toen ze in de trein naar huis stapte.

Dat gevoel was er nog.

Maar hoe vertelde ze het haar ouders?

Op de trap klonken voetstappen van haar moeder. Na een korte klop op de deur kwam ze binnen. ‘Zullen we nu even kijken?’ Ze nam het overheerlijke aroma van aangebakken knoflook met zich mee de kamer in.

Kristy ving een beeld van Katharina’s computer op. ‘Waar is dat? Apart...’

‘Misschien is het toch leuker om die filmpjes later met pa erbij te bekijken.’ Katharina sloot haar computer af. ‘Ik heb onderhand wel zin in eten.’

‘Ook goed. Dan zie ik je zo beneden. Gezellig, om straks weer met z’n allen rond de tafel te zitten. Ik heb jullie echt gemist.’

Katharina gaf geen antwoord. Ze keek haar moeder na die de deur van haar slaapkamer open liet staan.

Haar mobieltje liet opnieuw weten dat er een whatsappje was binnengekomen. Ze pakte het op, schakelde het uit en liep achter haar moeder aan naar beneden.

18.45 uur

– Dag lieverd... Ik ben een beetje vroeg vandaag. Zijn Katharina en Moritz weer veilig thuis? Ze stuurde me een berichtje, maar dat was zo kort. Hebben ze een goede reis gehad?

– Het is net alsof Moritz helemaal niet weg is geweest. Hij kletst me de oren van het hoofd en heeft vanmiddag alweer een poos bij Rainer in de werkplaats gezeten. Katharina zei dat ze het erg fijn had gevonden om bij jullie te logeren.

– Wij vonden het ook heerlijk dat ze er waren. Moritz is

zo 'n lief ventje. Hij is altijd vrolijk en hij was gek met papa. Samen gingen ze naar de volkstuin. Ik heb papa nog nooit zo zien glimmen.

– Katharina zei dat ze ook naar Tim en Sophie in Amsterdam was geweest. Dat had je me helemaal niet verteld.

– Niet? O... nou, dat heb ik niet met een bepaalde reden achtergehouden. Ik zal het wel gewoon vergeten zijn. Ze is er weleens vaker alleen met Moritz op uitgetrokken. Katharina leek op een vlinder die net uit haar cocon is gekropen. Ze wilde genieten van haar vrijheid.

– Wat zeg je dat poëtisch.

– Eerlijk gezegd komt dat van papa, maar ik vond het wel een mooie vergelijking. Ze deed me inderdaad aan een enthousiast fladderende vlinder denken, net zoals jij vroeger...

– Nou, die tijd ligt al even achter me. Maar ik ben blij dat ze weer thuis zijn. Het was zo stil.

– Dat vind ik nou ook. Natuurlijk was het vermoeiend, want we zijn zo 'n peuter in huis niet meer gewend en alles stond op z'n kop, maar nu moet ik erg aan de rust wennen... Het was echt goed dat ze er waren.

– Bedankt dat ze bij jullie mochten logeren.

– Daar hoef je me niet voor te bedanken. Wil je de groeten van ons aan Katharina doen? En geef Moritz maar een dikke knuffel van oude opa en oma. Dag lieverd, tot morgen!

– Tot morgen, mam. En de groeten aan papa.

Kristy ontdekt dat haar dochter veel meer op haar lijkt dan ze zelf zou willen

Als Kristy's artistieke en vrijgevochten dochter Katharina met haar driejarige zoontje Moritz vanuit haar Tirolse geboortedorp naar Amsterdam vertrekt, heeft Kristy daar erg veel moeite mee. Zij kwam zelf dertig jaar geleden als jonge vrouw vanuit Nederland naar Oostenrijk voor Rainer, de liefde van haar leven. Na het vertrek van haar dochter en kleinzoon kan ze haar draai in het kleine dorp niet meer vinden. Wanneer de kans zich voordoet om drie weken in Nederland te verblijven, grijpt Kristy die met beide handen aan. De tijd brengt haar niet wat ze verwacht had en ze keert teleurgesteld terug naar huis. Dan doet ze een schokkende ontdekking, die haar doet besluiten nogmaals naar Amsterdam te gaan.

Ogenblik is een bijzonder boek voor **Greetje van den Berg**: het is haar vijfzigste! Dertig jaar geleden debuteerde ze met *Gouden bergen in Tirol*. Na al die jaren besloot ze daar met *Ogenblik* een vervolg op te schrijven.

ISBN 978 94 0190 644 9 NUR 344

9 789401 906449

www.romanserie.nl

Z&K